REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: Pž-3502/2026-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednika vijeća, Dubravke Zubović, sutkinje izvjestiteljice i Maje Bilandžić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja PANONIJA SERVISI d.o.o. u stečaju, OIB 92672774937, Kninski trg 5, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Igor Šeparović, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Jadranka Horvata, Tijardovićeva 38, Zagreb, OIB 68243523260, kojeg zastupa punomoćnik Mario Perica, odvjetnik u Zagrebu, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja DRVO LUX d.o.o., OIB 23145144773, Dubravica 3, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Kapor, odvjetnik u Zagrebu te uz sudjelovanje umješača na strani tuženika FEMUR USLUGE d.o.o., OIB 37719764984, Prevoj 23A, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Mario Perica, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, odlučujući o žalbi tužitelja, tuženika i umješača na strani tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2818/2018-117 od 1. lipnja 2026., u sjednici vijeća održanoj 30. rujna 2026.

presudio je

I. Odbija se žalba tuženika i umješača na strani tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2818/2018-117 od 1. lipnja 2026. u točkama I., III., V. i VI. izreke.

II. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2818/2018-117 od 1. lipnja 2026. u točkama II. i IV. izreke.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2818/2018-117 od 1. lipnja 2026. utvrđeno je da je osnovano osporavanje tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika u drugom višem isplatnom redu u iznosu od 578.651,44 EUR (točka I. izreke). Odbijen je kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev, kojim predlaže utvrditi da je osnovano osporavanje tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika u drugom višem isplatnom redu u iznosu od 22.646,72 EUR (točka II. izreke). Naloženo je tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 77.365,83 EUR sa zateznim kamatama od 1. lipnja 2026. do isplate po stopi propisanoj za ostale

odnose (točka III. izreke). Odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 9.294,17 EUR sa zateznim kamatama (točka IV. izreke). Naloženo je tuženiku naknaditi umješaču na strani tužitelja parnični trošak u iznosu od 50.275,00 EUR (točka V. izreke). U cijelosti je odbijen kao neosnovan zahtjev tuženika i umješača na strani tuženika za naknadu parničnog troška (točka VI. izreke).

2. Tuženik i umješač na strani tuženika pravovremeno su podnijeli zajedničku žalbu i ispravak žalbe protiv označene presude, koju pobijaju u točkama I., III., V. i VI. izreke i to zbog svih žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP). Ukazuju da je prvostupanjski sud neosnovano odbio provesti dokazni prijedlog grafološkim vještačenjem s obzirom na to da je tuženik od samog početka postupka tvrdio da tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev na nevjerodostojnoj dokumentaciji, na kojoj su krivotvoreni potpisi tuženika. Stoga smatraju da predlaganje grafološkog vještačenja u stadiju glavne rasprave ne predstavlja iznošenje novih činjenica nego samo predlaganje novog dokaznog sredstva za dokazivanje činjenica koja su već sporna između stranaka i predmet raspravljanja. Ističu da sud na temelju fotokopiranih isprava nije mogao utvrđivati odlučne činjenice. Tvrde da je tuženiku odbijanjem dokaznog prijedloga grafološkim vještačenjem povrijeđeno pravo na pristup sudu zajamčeno člankom 29. Ustava Republike Hrvatske i člankom 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda s dodatnim protokolima. Nadalje, ističu da je prvostupanjski sud neosnovano priznao navodna plaćanja tužitelja putem višestrukih kompenzacija, izjava o prijeboju i potvrda o isplati gotovine. Obrazlažu da se takva utvrđenja suda temelje na krivotvorenim ispravama, a provedenim financijskim vještačenjem se nije moglo utvrditi jesu li ta plaćanja uopće izvršena jer nije vidljiva nikakva bankovna transakcija na tuženikov račun. Tvrde da je prvostupanjski sud pored nalaza i mišljenja financijskog vještaka neosnovano priznao tužitelju plaćanja koja kao takva nisu utvrđena financijskim vještačenjem, pozivajući se na dokumentaciju koju je tuženik osporavao i za koju je predlagao grafološko vještačenje istinitosti svog potpisa. Ukazuju da je takvo postupanje prvostupanjskog suda arbitrarno. Pobijaju i odluku o parničnom trošku. Zahtijevaju naknadu troška sastava žalbe u iznosu od 13.600,00 EUR (uključujući PDV od 25%), uvećano za trošak sudske pristojbe za žalbu protiv presude u iznosu od 1.500,00 EUR, odnosno ukupno 15.100,00 EUR.

3. Tužitelj je podnio žalbu protiv presude, koju pobija u točkama II. i IV. izreke zbog svih žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stavka 1. ZPP-a. Smatra da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je tužiteljev prigovor zastare neosnovan. Ukazuje na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su-IV-4/18-17 od 19. studenog 2018. o zastari tražbina iz zadužnica. Smatra da je u konkretnom slučaju nastupila zastara tražbine tuženika iz zadužnica na kojima je podnijeta prijava u stečajnom postupku i da je do tog trenutka protekao zastarni rok od 5 godina. Ističe da je neosnovano stajalište prvostupanjskog suda da je zastara prekinuta. Tvrdi da je tuženiku namirio ukupnu tražbinu koja je predmet ove parnice. Ističe da je prvostupanjski sud trebao u konkretnom slučaju primijeniti veću dozu kritičnosti kod ocjene dokaza, a ne se držati

financijskog vještačenja i pukih matematičkih operacija. Zahtijeva trošak sastava žalbe u iznosu od 781,25 EUR (uključujući PDV od 25%), uvećano za trošak sudske pristojbe za žalbu u iznosu od 1.327,14 EUR, odnosno ukupno iznos od 2.108,39 EUR.

4. Žalbe su neosnovane.

5. Pobijana presuda je ispitana na temelju odredbe članka 365. ZPP-a, u granicama razloga određenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava. Ovaj sud je utvrdio da je presuda pravilna i na zakonu osnovana.

6. Predmet spora je tužiteljev zahtjev kao stečajnog dužnika za utvrđenjem osnovanosti osporavanja tražbine koju je u stečajnom postupku tuženik prijavio kao stečajni vjerovnik drugog višeg isplatnog reda, na temelju ovršnih isprava, u iznosu od 4.530.480,97 kn / 601.298,16 EUR.

7. Iz podataka u spisu proizlazi da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak 4. veljače 2016. Tuženik je prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad tužiteljem iznosu od 4.530.480,00 kn na temelju ovršnih isprava kako slijedi: zadužnice od 8. lipnja 2009. (list 27 do 28 spisa), zadužnice od 8. lipnja 2009. (list 29. do 30. spisa), pravomoćnog i ovršnog rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015. (list 31. - 32. spisa) te pravomoćnog i ovršnog rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014. (list 33. - 35. spisa).

8. Iz navedenih zadužnica proizlazi da ih je tužitelj izdao tuženiku na iznos od 1.550.000,00 kn te na iznos od 950.000,00 kn, radi naplate tuženikove tražbine iz Ugovora OV-6960/09 od 15. travnja 2009. (isplate kupoprodajne cijene), sve s pripadajućim kamatama i troškovima. Između stranaka je nesporno da konačno ugovorena kupoprodajna cijena za nekretninu koja je bila predmetom ugovora iznosi 2.099.012,25 kn. Tužitelj tvrdi da je u cijelosti isplatio predmetnu kupoprodajnu cijenu iz Ugovora od 15. travnja 2009. stoga osporava tuženikovu tražbinu koju je prijavio u stečajni postupak na temelju predmetnih zadužnica.

9. Nakon detaljne analize i ocjene cjelokupne dokumentacije u spisu i svih izvedenih dokaza, ovaj sud ocjenjuje da je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je tužiteljevo osporavanje tražbine tuženika kao stečajnog vjerovnika, koje temelji na predmetnim zadužnicama, djelomično osnovano. Prvostupanjski sud je svoju odluku jasno i valjano obrazložio te utemeljio na rezultatima opsežnog i detaljno provedenog dokaznog postupka.

10. Prvostupanjski sud je osnovano odbio provesti tuženikov dokazni prijedlog provođenjem grafološkog vještačenja. Iz dokumentacije u spisu proizlazi da je tužitelj, sukcesivno, u razdoblju od 2009. do 2013. godine, podmirivao tuženiku ugovorenu kupoprodajnu cijenu i to, kako tvrdi, uplatama na bankovni račun tužitelja, isplatama u gotovini, kompenzacijama, na temelju ugovora o cesiji umjesto

ispunjenja, ugovora o asignaciji i dr. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj svoje tvrdnje temelji na irelevantnoj i nevjerodostojnoj dokumentaciji, koja s predmetnim potraživanjem nema nikakve veze. Na pripremnom ročištu održanom 2. listopada 2019. tuženik osporava vjerodostojnost isprava koje je tužitelj priložio u spis. Na tom pripremnom ročištu zaključen je prethodni postupak. U stadiju glavne rasprave, tek u podnesku od 22. svibnja 2020., kojim se očituje na nalaz i mišljenje financijskog vještaka, tuženik ističe da na određenoj dokumentaciji i ispravama nije njegov potpis te zahtijeva da se prilože izvornici dokumentacije budući da se radi o krivotvorenim ispravama. Zatim tek u podnesku od 1. veljače 2024. predlaže provođenje grafološkog vještačenja i to na način da vještak utvrdi jesu li potpisi na preslikama ugovora falsificirani.

11. Tuženik je tijekom prethodnog postupka osporavao vjerodostojnost isprava na kojima tužitelj temelji svoje tvrdnje da je podmirio ukupno ugovorenu kupoprodajnu cijenu, ali nije konkretno tvrdio da potpisi na tim ispravama nisu njegovi, odnosno da su krivotvoreni niti je pravodobno predložio provođenje grafološkog vještačenja. Tek u stadiju glavne rasprave tuženik iznosi tvrdnju o krivotvorenju potpisa i predlaže provođenje grafološkog vještačenja. U skladu s odredbom članka 299. ZPP-a stranke su dužne već u tužbi i odgovoru na tužbu, a najkasnije na pripremnom ročištu iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica te se izjasniti o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima protivne stranke (stavak 1.). Stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti, odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka (stavak 2.). Nove činjenice i nove dokaze koje su stranke iznijele, odnosno predložile tijekom glavne rasprave protivno stavku 2. ovoga članka sud neće uzeti u obzir (stavak 3.). Kako tuženik nije naveo niti učinio vjerojatnim da bez svoje krivnje te činjenice i taj dokazni prijedlog nije mogao iznijeti ranije, prvostupanjski sud osnovano takav dokazni prijedlog nije izveo te time nije tuženiku povrijedio pravo na pristup sudu.

12. Nadalje, neosnovani su žalbeni navodi tuženika i umješača na strani tuženika da je prvostupanjski sud pored nalaza i mišljenja financijskog vještaka neosnovano priznao tužitelju plaćanja koja kao takva nisu utvrđena financijskim vještačenjem, pozivajući se na dokumentaciju koju je tuženik osporavao i za koju je predlagao grafološko vještačenje istinitosti svog potpisa.

13. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka jasno proizlazi da je prema dokumentaciji u spisu, a što je potvrđeno izvodima prometa po tekućem računu tuženika, utvrđeno da je tužitelj tuženiku platio 1.255.308,96 kn, dok se iznos od 480.217,20 kn ne može zbog nedostatka dokumentacije povezati s predmetnim ugovorom, a da zadatkom vještačenja nisu obuhvaćeni iznosi koji se odnose na primitak gotovine i kompenzacije koje su provedene internim temeljnicama. Vještak je na temelju dokumentacije, koja mu je bila dostupna i u okviru postavljenog zadatka, utvrđivao iznose plaćene kupoprodajne cijene, dok je prvostupanjski sud na temelju svih izvedenih dokaza ocjenjivao jesu li i druge pojedinačne isplate predstavljale podmirenje obveze iz predmetnog ugovora o kupoprodaji. Sama činjenica da vještak određene iznose nije uključio u svoj obračun, zbog ograničenja

zadatka vještačenja, odnosno nedostatka dokumentacije kojom bi te iznose povezao s predmetnim ugovorom, ne znači da određene iznose prvostupanjski sud nije mogao uračunati u ispunjenje tužiteljeve obveze na temelju drugih izvedenih dokaza. Sud nije vezan nalazom i mišljenjem vještaka u pogledu ocjene ostalih izvedenih dokaza niti je njegova zadaća ograničena na računovodstveni obračun koji je izradio vještak. Prvostupanjski sud je za svaki iznos koji je, pored iznosa utvrđenog vještačenjem, priznao kao plaćanje kupoprodajne cijene naveo izvedeni dokaz te jasno i valjano obrazložio razloge zbog kojih ih je prihvatio kao podmirenje obveze iz predmetnog ugovora o kupoprodaji, a koje razloge prihvaća i ovaj sud. Uzimajući u obzir sadržaj isprava u spisu, činjenice da su potpisane od strane tuženika te sve ostale izvedene dokaze koje je prvostupanjski sud pojedinačno i međusobno povezao (članak 8. ZPP-a), nema osnove za zaključak da je sud neosnovano uračunao određene iznose u podmirenje kupoprodajne cijene. Okolnost da grafološkim vještačenjem, koje tuženik nije pravodobno predložio, nije provjeravana autentičnost tuženikovog potpisa, sama po sebi ne dovodi u pitanje dokaznu vrijednost dokumentacije u spisu. Prvostupanjski sud je bio ovlašten na temelju svih pravodobno iznesenih i izvedenih dokaza u njihovoj međusobnoj vezi, slobodno ocijeniti da te isprave predstavljaju valjan dokaz izvršenih plaćanja. Takvo postupanje nije arbitrarno nego predstavlja slobodnu ocjenu dokaza, a tuženikovo načelno osporavanje vjerodostojnosti dokumentacije, nije dostatno za dovođenje u pitanje takvog zaključka prvostupanjskog suda.

14. Nadalje, u odnosu na potraživanje na temelju pravomoćnog i ovršnog rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-5123/15-2 od 11. svibnja 2015. te pravomoćnog i ovršnog rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3056/14-2 od 3. studenog 2014., kojima je tužitelju naloženo plaćanje troškova postupka osiguranja, ovaj sud prihvaća razloge prvostupanjskog suda da je predmetno potraživanje djelomično neosnovano jer tražbina samo djelomično proizlazi iz ovršnih isprava, dok s druge strane tužitelj za potraživanje koje proizlazi iz tih ovršnih isprava tijekom postupka nije tvrdio niti dokazivao da je tražbinu ispunio niti je iznio druge razloge zbog kojih bi osporavanje tih tražbina bilo neosnovano.

15. Također, ovaj sud prihvaća zaključak i obrazloženje prvostupanjskog suda da je neosnovan tužiteljev prigovor zastare, odnosno prigovor da je potraživanje po osnovi kupoprodajne cijene zastarjelo. Prvostupanjski sud je jasno obrazložio da je u konkretnom slučaju, tužitelj sukcesivno pa tako i tijekom 2013. godine, izričito i određeno vršio plaćanja u svrhu podmirenja ukupne kupoprodajne cijene iz ugovora od 15. travnja 2009. te je time zastara prekinuta jer se zastara može prekinuti i na posredan način, odnosno davanjem otplate (članak 240. stavak 1. i 2. ZOO-a). Stoga da se od prekida zastare (2013.) do prijave tražbine u stečajnom postupku (2016.) nije navršio petogodišnji zastarni rok. Osim toga, ukazuje da je također tuženik prekidao zastaru pokretanjem postupka radi osiguranja tražbine osnivanjem založnog prava (2014. i 2015.) te potom radi ovrhe na nekretninama tužitelja (2016.), a imajući u vidu odredbu članka 241. ZOO-a, koja propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

16. Tuženik i umješač na strani tuženika pobijaju i odluku o parničnom trošku sadržanu u točkama III., V. i VI. izreke pobijane presude. U žalbi navode da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 158. stavka 2. ZPP-a te uspjeh stranaka u sporu ocijenio isključivo kroz kvantitativni kriterij, dok je bio dužan uspjeh stranaka u sporu ocijeniti i upotrebom kvalitativnog kriterija. Tužitelj pobija odluku o parničnom trošku sadržanu u točki IV. izreke, međutim uopće ne obrazlaže razloge zbog kojih pobija tu odluku.

17. Prvostupanjski sud u obrazloženju presude navodi da je tužitelj uspio sa svojim zahtjevom u omjeru od 96,23%. Zaključuje da tužitelj nije uspio u sporu samo u razmjerno neznatnom dijelu zbog kojih nisu nastali posebni troškovi, stoga primjenom odredbe članka 154. stavka 5. ZPP-a odlučuje da je tuženik dužan tužitelju i umješaču na strani tužitelja naknaditi nastali parnični trošak u cijelosti. Osnovano tuženik i umješač na strani tuženika ističu da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 154. stavka 2. ZPP-a te da je pri odmjeravanju uspjeha stranaka u sporu trebao uzeti u obzir i kvantitativni i kvalitativni kriterij. Imajući u vidu kvalitativni i kvantitativni uspjeh stranaka u sporu, primjenom odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a, ovaj sud ocjenjuje da je tužitelj uspio s osnovom i visinom tužbenog zahtjeva s 96,23%, dok je tuženik uspio s osnovom i visinom tužbenog zahtjeva s 3,77%. Kad se oduzme veći postotak, tj. 96,23%, u kojem je uspio tužitelj, od manjeg postotka, tj. 3,77% u kojem je uspio tuženik, dobije se 92,46%, što predstavlja uspjeh tužitelja. Unatoč tome što sud nije pravilno izračunao uspjeh stranaka u sporu, prema ocjeni ovog suda, tužitelj nije uspio u parnici samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi stoga tužitelj i umješač na strani tužitelja imaju pravo na naknadu cjelokupnog troška sukladno odredbi članka 154. stavka 5. ZPP-a. Prvostupanjski sud je pravilno odmjerio tužitelju i umješaču na strani tužitelja troškove postupka, sukladno odredbi članka 155. ZPP-a te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23 i 107/25).

18. Slijedom svega iznesenog, valjalo je primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a odbiti žalbu tužitelja te žalbu tuženika i umješača na strani tuženika kao neosnovane, a kako je odlučeno u izreci ove drugostupanjske presude.

Zagreb, 30. rujna 2026.

Predsjednik vijeća
Branka Šabarić Zovko

BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO

Elektronički potpisano: 13.10.2026T12:37:32 (UTC:2026-10-13T10:37:32Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 9ed45076-4286-40ca-ab93-c3e6e0cfbe66
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Broj zapisa: **9-3088d-eeb22**

Kontrolni broj: **023ac-3ddf9-48a3e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.